

Lara Fluxà

Verni

16/11/2018 – 06/01/2019

Un monstre que diu la veritat

Cicle d'exposicions de l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró

20 de setembre de 2018 – 8 de setembre de 2019

Comissària: Pilar Cruz

Amb la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell

Nota de premsa

Lara Fluxà examina els imaginaris de l'accident i la catàstrofe, així com les seves relacions amb els àmbits del coneixement, l'economia i el poder

Verni és una instal·lació que confronta, a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró, dos materials de naturalesa oposada, com són el vidre i l'oli de motor usat, per reflexionar sobre la contingència, la fragilitat i, en darrer terme, l'equilibri.

El projecte —segona exposició del cicle *Un monstre que diu la veritat*— aborda també qüestions derivades com el valor de l'objecte artístic, la contenció del risc, el residu a la societat de consum o l'estabilitat de l'ecosistema.

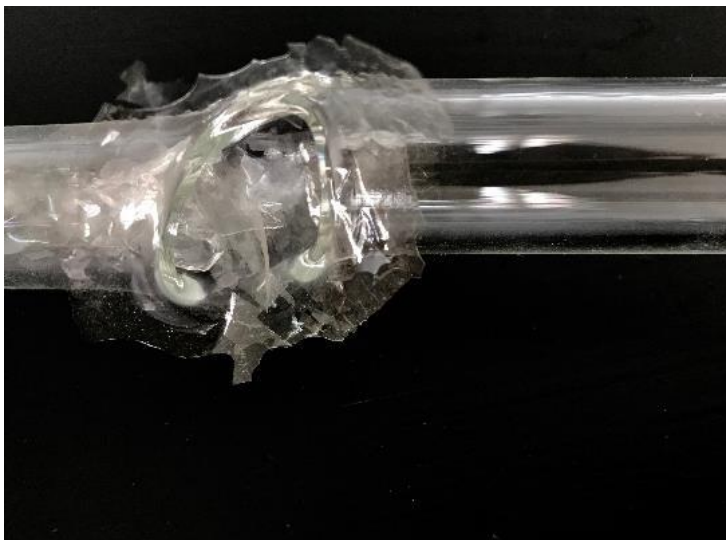
***Un monstre que diu la veritat* és el cicle d'exposicions de l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró per a la temporada 2018-2019, amb la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell. Comissariat per Pilar Cruz, el projecte es pregunta sobre la naturalesa de les disciplines i indaga les relacions entre el coneixement i el poder.**

Barcelona, 16 de novembre de 2018. *Verni* és el terme balear per a *brea*, una substància negra, viscosa i de forta olor, obtinguda per destil·lació de la fusta o del carbó o com a residu de la destil·lació dels quitrans, i usada tradicionalment per calafatar els vaixells. Verni també són les restes de petroli solidificades que arriben a la costa, moltes vegades fruit de la neteja de les bodegues dels petroliers a la mar. O a conseqüència d'un accident marítim, d'un vessament catastròfic de combustible que contamina el litoral amb un mantell enganxifós difícil de contenir i netejar. En aquesta circumstància, en propietat, el verni és *chapaote*.

L'artista mallorquina Lara Fluxà (Palma, 1984) treballa habitualment a partir d'elements amb poètica pròpia que li són propers, com l'aigua —sovint salada— del seu bressol insular o el vidre, en el treball artístic del qual està especialitzada. La

familiaritat amb la naturalesa d'aquests materials l'ha portada a interessar-se per la noció de fragilitat, la potencialitat de risc o la concepció dinàmica de l'estabilitat. En la seva pràctica artística, propera a l'experiment científic, hi aflora constantment una consciència ecològica que s'interroga sobre el delicat equilibri de l'ecosistema i les conseqüències del seu trencament.

Per al cicle *Un monstre que diu la veritat*, Fluxà confronta la fragilitat i la transparència del vidre amb la viscositat d'un material emparentat amb aquest verni que embruta els peus dels banyistes: l'oli de motor usat. El primer —sòlid, clar, límpid i ancestral— s'associa al treball manual artesà, a l'ofici i als sabers transmesos entre generacions, mentre que el segon és un residu viscos, tèrbol i tòxic lligat a la societat de consum i a la producció industrial.

A l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró, Fluxà presenta un paisatge escultòric on aquests dos materials estableixen una relació d'equilibri inestable en la qual s'imposen mútuament les seves característiques. Vidre i oli operen, així, com dues forces oposades que lluiten per compensar-se, sota l'amenaça imminent

de la catàstrofe. En paraules de la comissària, Pilar Cruz, en la proposta de l'artista «l'element fluid estressa i tensa el que és sòlid, i el que és cristal·lí acull i conté el que és fosc. De la mateixa manera, l'oli enterboleix la transparència del vidre i aquest, al seu torn, conté el residu, en la doble accepció del verb: com a contenidor que l'acull i li dona forma i com a dispositiu de contenció que li impedeix expandir-se i l'aïlla de l'exterior». Completen la instal·lació altres elements desplegats per la sala, com el metall o el cautxú —fonamentals també en la història de l'economia capitalista— i alguns materials absorbents, com les serradures, els quals perfilen una atmosfera de risc potencial o accident consumat.

A partir d'aquests elements, l'artista investiga com els imaginaris de la catàstrofe tenen al seu servei un ampli sector del coneixement i estan, així mateix, vinculats al poder i a la circulació econòmica. Segons Cruz, aquests imaginaris, creats en especular amb l'accident i el risc, «juguen a favor dels poders econòmics. La ciència es posa al servei de l'economia del petroli i els seus derivats, així com al servei de la investigació en la prevenció dels seus accidents i el tractament dels seus residus. La indústria de la protecció i les companyies asseguradores tradueixen, doncs, la catàstrofe en termes econòmics».

En aquesta línia, l'artista s'enfronta als conceptes de l'imprevisible, la seguretat i la confiança tot experimentant amb els sistemes de contenció del risc. En un supòsit estrictament artístic, Fluxà ha analitzat els riscos potencials de la seva instal·lació i ha elaborat uns dispositius d'emergència amb el seu corresponent protocol d'actuació. El projecte propicia també una reflexió sobre el valor de l'obra d'art i els condicionants que materials, obres i institució artística s'imposen mútuament, amb la qual cosa ells també orquestren un complex equilibri dinàmic en l'espai expositiu. Què succeeix al museu quan s'hi exposa quelcom extremament fràgil o potencialment perillós? Quin és el límit del que es pot assegurar? El valor de l'obra d'art és igual al valor del seu risc?

Verni, finalment, assenyala la delicada situació ecològica del planeta. A l'Espai 13, les escultures de vidre de Fluxà contenen la toxicitat de l'oli, però el vidre és fràgil com ho és també l'equilibri biològic. L'artista disposa uns acurats sistemes de contenció del risc amb els quals evidencia la falsa impressió de seguretat amb què ens aïllem de la realitat. Segons la comissària del cicle, aquesta sensació ens fa creure que tenim «via lliure per seguir explotant els recursos, alimentant el progrés i consumint tot tipus de materials pensant que hi haurà una solució creativa de reciclatge dels residus i que es controlaran els desastres. Però aquesta sensació de seguretat és un miratge».

Lara Fluxà (Palma, 1985) Llicenciada en Belles Arts i màster en Produccions Artístiques i Recerca per la Universitat de Barcelona, Lara Fluxà s'especialitza en el tractament del vidre a partir de diferents cursos sobre vidre bufat al Centro Nacional del Vidrio de Segovia, al Centre del Vidre de Barcelona i a l'Escola de Ceràmica de la Bisbal.

Fluxà ha realitzat exposicions individuals al centre Lo Pati, Amposta; a la Fundació Felícia Fuster, Barcelona; a la Capella de la Misericòrdia, Palma, o a Maneu Galeria d'Art, Palma, i ha participat en exposicions col·lectives al Museu d'Art Modern i Contemporani Es Baluard, Palma; a la galeria Hilvaria Studio's, Tilburg, Països Baixos; a la galeria MUU Kaapeli, Hèlsinki, Finlàndia; al Casal Solleric, Palma; al Centre de Cultura de la Fundació Sa Nostra, Palma, o a l'Arts Santa Mònica, Barcelona, entre d'altres. La seva obra forma part de les col·leccions de l'Ajuntament de Palma, del Consell de Mallorca, de l'Ajuntament d'Inca i de l'Ajuntament de Santanyí.

Lara Fluxà es pregunta sovint sobre l'acció de mesurar com a estratègia vàlida per afrontar el que, en realitat, és incert. Per això modifica i altera instruments i processos de mesurament per amplificar-ne les possibilitats i generar nous resultats. Fluxà treballa la percepció de l'invisible a partir de materials transparents com l'aigua i el vidre i d'altres de més fenomenològics com l'aire o la llum, per la resistència que ofereixen a ser definits.

Un monstre que diu la veritat és el cicle d'exposicions de l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró per a la temporada 2018-2019, amb la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell. Comissariat per Pilar Cruz (Saragossa, 1972), el projecte es pregunta sobre la naturalesa de les disciplines i indaga les relacions entre el coneixement i el poder. Partint de *L'ordre del discurs* de Michel Foucault, el cicle reflexiona a l'entorn dels procediments de control del discurs per entendre com funcionen les estructures del poder i identificar-ne les ressonàncies en el coneixement actual. Si és en el marc de les disciplines on es produeix la validació del coneixement, Cruz examina què passa en els marges. Els artistes solen ubicar-se en aquest territori marginal, de la frontera o l'aberració, com a metodologia de treball i com a forma d'escapar-se del control. Per la comissària, l'art seria un monstre poderós, capaç de despullar les dinàmiques de poder que regeixen els mecanismes interns d'aquestes disciplines. Els artistes Fito Conesa, Lara Fluxà, Vanesa Varela, Für Alle Fälle i Paco Chanivet examinen i assagen formes alternatives de relació i generació de coneixement a partir de l'art.

Activitats

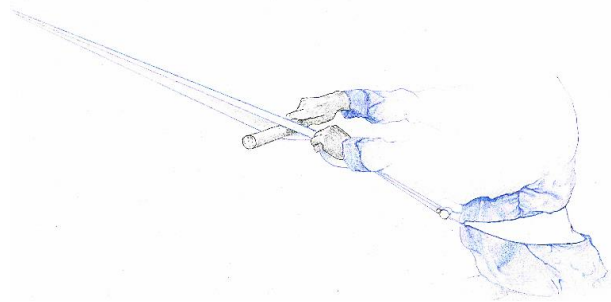
Visita comentada a càrrec de l'artista i la comissària
Dijous 29 de novembre, a les 18.30 h

Visita performàtica a càrrec de l'artista i Ariadna Parreu
Dijous 20 de desembre, a les 19 h

Properes exposicions del cicle *Un monstre que diu la veritat*

Vanesa Varela
18/01 – 24/03/2019

Vanesa Varela planteja un projecte que se centra en l'anàlisi dels oficis de l'artesania tèxtil per examinar com el coneixement es transmet en sistemes alternatius a l'ortodòxia acadèmica, així com la capacitat dels teixits d'esdevenir text i discurs.

El seu cas d'estudi és el teler de cintura, una tècnica tèxtil preindustrial. Seguint aquest mètode tradicional, les teixidores —perquè habitualment són dones— se ceneixen un extrem del teler a la cintura i lliguen l'altre a un tronc ferm, per desenvolupar laboriosament, entre un arbre i els seu propi cos, un teixit que és un text sobre elles mateixes.

Für Alle Fälle

05/04 – 24/06/2019

Per al cicle *Un monstre que diu la veritat*, Für Alle Fälle presenta el resultat d'una investigació a l'entorn del moviment *maker* i l'autosuficiència tecnològica en l'àmbit rural. En aquest entorn els individus han buscat sempre i continuen buscant en l'actualitat, de forma natural, solucions òptimes a les seves necessitats específiques a partir de la transformació de materials de proximitat i amb l'aplicació de tècniques bàsiques o ancestrals que aconsegueixen escapar-se del control de les grans corporacions tecnològiques.

Paco Chanivet

05/07 – 08/09/2019

Per al cicle de l'Espai 13 d'enguany, Paco Chanivet treballa sobre la categoria de l'esgarriós i l'aberrant, i ho fa deliberadament en un gresol de disciplines, barrejant la robòtica, la manipulació genètica, la farmacologia i el misticisme, per activar una exposició que tindrà també caràcter performatiu. D'aquesta manera, Chanivet desenvolupa un projecte en què la hibridació, l'apropiació, el transvasament i l'exploració dels territoris liminars esdevenen formes alternatives de relació i creació de coneixement enfront de la solidesa monolítica de les disciplines acadèmiques convencionals .

Imatges i material per a premsa a www.fmirobcn.org/premsa i <http://bit.ly/E13-2018-19>. Seguiu les activitats de l'Espai 13 a les xarxes amb l'etiqueta **#monstreEspai13**.

Amb la col·laboració de

B Sabadell
Fundació

Per a més informació:

Premsa Fundació Joan Miró | Elena Febrero-Amanda Bassa +34 934439070 | press@fmirobcn.org